

Милан БОКИЋ

КАД СЕ ГРАДИЛА ЖИЧА

I

Кроз задњи прозор
у пола једанаест
светлост се расипа
преко иконостаса
у великој цркви
Светога Спаса.

Око три сата
сунчева благодет
косо извана
лебди у простору
кроз јужни прозор
Светог Стефана.

На северу
капела плава,
у њој слово-семе,
у ноћи разбуди име
Освећени Сава.

II

Кад се градила Жича
на малом простору изви
лук од неимара и поклича,
молитва народ призна.

У њој је претекло пре
(Адамско колено не пориче)
И ново, да обличје
С рођењем народа нам допре.

Ни под зидинама Раса
сигурност не бије са страна
од бесова иних, ил неких Кумана,
јереси што се споља гласа.

У ноћи у несаници
капља се злата заче
на прозору с тишином присмаче;
благочашће нам ступа слици.

Ниче Жича
црвена ко зора,
Србијом да је радост уобличи
Ко песн' јерусалимског хора.

III

Богоугодно по вас дан
обделава, не стаје
Месецима дан од ноћи
не распознаје.

Изнад земаљског стреса
благи су у ћутњи тренуци
ко у љуљашки с небеса
У ћелији изнад егзонартекса.

Катикумена кличе,
Крмчија вије стазе у муци,
Молитвена ноћ Жиче
— Благослов руци.

Мир хоризонтом пуст
С вечери проходе и вуци,
Вас свет ко заустављена челуост,
Дрхтај шћућурен у руци.

Међ' пукотином света се
Још нико не посвети.
У испосници тек мир да спасе
Са зверињем у врлети.

IV

Жича расте ко радост
класа житног на разини.
Узноси клицу у благост,
времена зев на ветрометини.

И растварати их за оне
придошле, чији замршени путе
тек у одговор неки досегнути
кроз чудотворне иконе.

И пре и после Суда
И с Духом и крилом у радости
кретаће се благе душе отуда
С очима тећи у Милости.

Кад се градила Жича
Потраје за мало лета
У времена ко са стуба пропета
Кирија да запамти, зацели прича

А да у народ не уђе мрза
Ставити неке у ред ствари
Да се дршка у одлукама не збрза
Законити глас не занемари.

Кад се градила Жича
Било је на све стране
чудеса, свакаквих обличја.
Ал шта на длан да нам остане.

V

Шта чуло се у дворишту
на месту где цветају врата
божјаци конак ишту,
протосеваст наиђе на брата.

Краљ пружа према Троглаву руку
На Истоку сев и измаглица,
Мраморник клеће, у велико луку
клепала глас и нова лица.

Док пише, умиљено главом ниже
мисао, слова хартијом слива:
Придите чеда мало ближе,
Нек глас вас благи покрива.

Међ стазама где обично нога
стиже шапи, а ова оком зида,
птице глас и благодат нам од Бога
— сину апсида!

У њој ће се седам пута
отварат и зазиђиват' врата,
багренице и бисерја утиснути
Во вјеки и венац од злата.

Сачувајте, да бисте тек ви
Питање има чудност два краја,
Стајати док хуче векови,
Пришнути себе до краја.

VI

У довршењу недоконченост од
истог камена оста,
Да се у свилени сан не увије род
између капљица поста.

Краја не би било причи
Да се на Путу не пада,
Човек подвижјем тек на себе личи
Неречен кад страда.

У времена задња кад буде
Светлела измешана луч,
Дубоко из њеног сна, из руде
Изићиће најлепши кључ.

VII

Песма се сложила сама
На форме, ко с торња
птица међ потлеушама,
зацвркулала њихова горња.

Речено је за певача да га
Што дубље рани ко трње,
Док се пробија до блага
с руком у незнању мача.

Кроз вероломне путеве до ње
између песме и плача
дубине су црње
а радости потоње.

април 1991. Краљево